



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka Liberec rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Jiřím Rouskem
sídlem Dubská 390/4, 415 01 Teplice

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2022, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 10. 2021, č. j. X.
2. Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve spojení s porušením § 7 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona. Přestupku se měl žalobce dopustit z nedbalosti tím, že dne 18. 5. 2021 v X hod. v Markvarticích na silnici č. I/13 u domu č. p. X jako řidič motorového vozidla X za jízdy držel v ruce telefonní přístroj nebo jiného hovorové nebo záznamové zařízení. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Správní orgán I. stupně nejprve uznal žalobce vinným ze shora popsáného přestupku příkazem ze dne 25. 5. 2021, jemuž se žalobce bránil odporem.
4. Poté správní orgán I. stupně ve správním řízení pokračoval a přestupkové jednání žalobce projednal při ústním jednání dne 4. 8. 2021, při němž provedl dokazování oznámením přestupku ze dne 19. 5. 2021 a úředním záznamem o přestupku z téhož dne a fotografickou dokumentací přestupku, včetně její digitální verze. Při dalším ústním jednání konaném dne 15. 9. 2021 byl proveden svědecký výslech policisty X. Správní orgán I. stupně měl protiprávní jednání žalobce za prokázané shromážděnými podklady, především svědeckou výpověď policisty, kterou považoval za věrohodnou a dostatečně detailní, dále fotografickou dokumentací, na níž bylo zachyceno vozidlo žalobce, kdy přes čelní sklo bylo zřetelně vidět na osou řidiče, který drží v pravé ruce před ústy hovorové zařízení, což následně potvrdil i policista, který žalobce pozoroval a celou událost zadokumentoval.
5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil. Konstatoval, že hlavním podkladem pro řízení je oznámení přestupku s fotodokumentací zpracovanou policií a svědecká výpověď zasahujícího policisty, který přestupek zjistil a zadokumentoval. Dále zdůraznil, že policisté o zjištěných skutečnostech sepisují bezprostředně po spáchání přestupku úřední záznam, případně oznámení přestupku a vyhotovený listinný materiál má svou hodnotu jako podklad pro vydání rozhodnutí. Výpověď policisty není v rozporu se skutečnostmi obsaženými ve správním spise a byla podpořena fotodokumentací, na níž žalobce fakticky drží telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení černé barvy. Podle žalovaného neexistují důvodné pochybnosti ohledně nestrannosti zasahujícího policisty, žalovaný v tomto směru odkázal na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS“). Policista měl dostatečný výhled i časové podmínky pro pozorování spáchání přestupku, což dokazuje, že stihl pořídit fotodokumentaci. Je logické, že si policista nemůže pamatovat konkrétní detaily každého případu, který během služby řeší, zvláště když od přestupku

uplynula relativně dlouhá doba čtyř měsíců. Podle žalovaného je svědecká výpověď primárním důkazem, její věrohodnost nesnižuje, pokud si policista připomene případ v policejní databázi, případně úředním záznamem, který sám sepsal. Je pak čistou spekulací, že přítomnost svědka v jednací místnosti před zahájení řízení měla vliv na jeho výpověď či na věrohodnost této výpovědi. Podle žalovaného správní orgán I. stupně správně nepřistoupil k navrhovaným důkazům znaleckým posudkem, výsledkem druhého zasahujícího policisty, místním šetřením ani vyšetřovacím pokusem, neboť v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, byl skutkový stav věci zjištěn dostatečně. Žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně hodnotil veškeré shromážděné podklady v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu a zjistil skutkový stav věci, o němž neměl žádné důvodné pochybnosti.

II. Žaloba

6. Žalobce namítal, že na základě provedeného dokazování nelze nade vší pochybnost uzavřít, že spáchal přestupek, který mu byl kladen za vinu. K věrohodnosti výpovědi svědka a k závěru, že svědecká výpověď je primárním důkazem, žalobce uvedl, že svědek si při jednání na věc absolutně nevzpomínal, jeho svědecká výpověď vyplývala pouze z prostudování spisového materiálu před jednáním. Svědek nebyl schopen popsat předmět, který žalobce držel v době řízení v ruce. Ani skutečnost, že policista byl schopen zachytit žalobce na fotografii, nezakládá přesvědčivé a nezpochybnitelné zdokumentování tvrzeného přestupku, neboť z fotografie nelze seznat, o jaký předmět se jedná. V napadeném rozhodnutí byl důkaz ověřen pouze tím, že se jednalo o zasahujícího policistu, ačkoliv zde byla celá řada pochybností a okolností, které zpochybňovaly pravdivost a nezaujatost výpovědi policisty. Žalobce uvedl, že si svědek nevzpomněl na okolnosti případu, nebyl schopen identifikovat údajný mobilní telefon, byl přítomen před jednáním v kanceláři úřední osoby, přiznal studium spisu před jednáním. Opakovaně uváděl, že si na situaci onoho dne nepamatuje. Správní orgánům obou stupňů žalobce vytýkal, že vycházely ze svědecké výpovědi pouze proto, že svědek byl policista, a tedy neměl mít zájem na výsledku sporu a měl být nestranný. Podle žalobce skutečnost, že se svědek dostavil do kanceláře úřední osoby před zahájením jednání se značným časovým předstupem, vzbuzuje pochybnost o nestrannosti správního orgánu a nezaujatosti svědka. Žalobce citoval judikaturu NSS, která klade důraz na vysokou míru věrohodnosti svědecké výpovědi policisty. Žalobce zopakoval, že v daném případě ze svědecké výpovědi nebylo možné seznat, že by se jednalo o telefon či jiné hovorové nebo záznamové zařízení a toto nelze tvrdit ani na základě fotodokumentace.
7. Dále žalobce zdůraznil, že dle judikatury NSS i Ústavního soudu se v přestupkovém řízení rozhoduje o trestně právním obvinění, je třeba aplikovat obdobné principy, jako platí pro řízení trestní, včetně zásady *in dubio pro reo*. Správní orgán se však spokojil se zcela nevěrohodnou výpovědí zasahujícího policisty a neprovedl důkazní návrhy žalobce uvedené v odvolání, aby bylo možné verifikovat pochybnosti, které ve výpovědi zasahujícího policisty byly.
8. Rozhodnutí žalovaného označil žalobce za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se nezabýval jeho odvolacími námitkami. Rovněž odmítl provést dokazování navrhované žalobcem, zatížil tak řízení další závažnou procesní vadou, kdy neprovedení důkazů ani dostatečně neodůvodnil. Žalobce uzavřel, že nejméně v otázce přítomnosti svědka před

jednáním v kanceláři úřední osoby a v otázce neprovedení navrhovaných důkazů je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro neexistenci odůvodnění. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a požadoval nahradit náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na spisový materiál a obsah napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou shodné jako námitky odvolací, s nimiž se již dostatečně vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítnul.

IV. Replika žalobce

10. Podle žalobce jsou závěry žalovaného nesprávné, neboť nebyly provedeny další důkazy k prokázání věrohodnosti zasahujícího policisty. Žalobce zopakoval, že svědek uvedl, že si nic nepamatuje, následně ale uvedl, že si je jistý, že šlo o mobilní telefon. Za daného stavu měl správní orgán I. stupně provést další dokazování, zejména výsledkem druhého policisty. K pořízené fotografii žalobce zopakoval, že trvá na tom, že nejde o telefon ani jiné hovorové či záznamové zařízení, z fotografie nelze předmět, který žalobce drží v úrovni úst, dostatečně identifikovat. Skutečnosti uváděné svědkem, že se mělo jednat o telefon černé barvy, ze kterého měl žalobce telefonovat, jsou v rozporu s fotografiemi, na kterých je věc bílá a žalobce ji drží na úrovni úst, nikoli mezi uchem a ústy.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s.
12. Podle § 3 správního řádu postupuje správní orgán ve správním řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro dodržení základních zásad správního řízení. Podle § 50 odst. 2 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Podle § 52 správního řádu není správní orgán při zjišťování skutkového stavu vázán návrhy účastníků na provedení důkazů, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Zmíněné povinnosti dopadají v řízení o přestupcích také na odvolací správní orgán, neboť obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat

nové důkazy i v odvolání. Omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115).

13. Správní řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů zakotvená v § 50 odst. 4 správního řádu. Podle ní není správní orgán vázán žádnými formálními pravidly, jež by stanovily, jaká je důkazní síla jednotlivých důkazních prostředků, není-li zákonem stanovena závaznost některého z podkladů. To však neznamená, že by závěry správního orgánu o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. Skutkové závěry správních orgánů musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícímu požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tyto úvahy ohledně hodnocení provedených důkazů musí být v rozhodnutí správních orgánů přezkoumatelným způsobem vyjádřeny v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu a podléhají přezkumu správních soudů. Vyskytnou-li se mezi jednotlivými důkazy rozpory, je správní orgán v takové situaci povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84). Současně platí, že pokud nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu vyplývající z provedených důkazů odpovídá skutečnosti, je třeba při zachování zásady *in dubio pro reo* zvolit variantu pro obviněného z přestupku nejpriznivější.
14. Podstata žalobních námitek směřuje do hodnocení svědecké výpovědi zasahujícího policisty jako věrohodné a prokázání protiprávního jednání žalobce – držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení – provedeným dokazováním, ke kterým se vztahuje právě citovaná právní úprava. V prvé řadě se však musel krajský soud zabývat namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí může být podrobeno přezkumu z hlediska uplatněných žalobních námitek.
15. Napadené rozhodnutí krajský soud za nepřezkoumatelné nepovažuje. Z jeho odůvodnění vyplývá, na základě jakých skutečností považoval žalovaný přestupkové jednání žalobce za prokazané, z jakých důvodů se ztotožnil se závěry a hodnocením provedeného dokazování, které zaujal správní orgán I. stupně. Žalovaný se adekvátně vypořádal i s uplatněnými odvolacími námitkami, včetně těch, které se týkaly hodnocení obsahu svědecké výpovědi zasahujícího policisty a její věrohodnosti. Žalovaný výslovně reagoval na skutečnosti v tomto směru žalobcem namítané. Vyjádřil se v tom smyslu, že obsah svědecké výpovědi není v rozporu s ostatními shromážděnými podklady, a že svědecká výpověď byla podpořena fotodokumentací. Za logické označil, že si policista nemůže při množství věcí, které ve službě řeší, zvláště s časovým odstupem čtyř měsíců pamatovat konkrétní detaily každého případu. Věrohodnost svědecké výpovědi podle žalovaného nesnižuje, pokud si policista případ připomene v policejní databázi, případně úředním záznamem, který sám sepsal. Za spekulativní označil žalovaný žalobcovo tvrzení, že přítomnost svědka v jednací místnosti před zahájením řízení měla vliv na jeho výpověď či její věrohodnost. Není tedy pravdou, že by se žalovaný namítanou přítomností svědka před jednáním v kanceláři úřední osoby nezabýval.

16. Absenci řádného odůvodnění nelze napadenému rozhodnutí vytýkat ani ve vztahu k žalobcem uplatněným důkazním návrhům. Žalovaný konstatoval, že se plně ztotožňuje se závěrem prvoinstančního orgánu, pokud jde o zjištění skutkového stavu v potřebném rozsahu a hodnocení provedeného dokazování. Žalovaný výslovně přisvědčil postupu správního orgánu I. stupně, který neprovedl dokazování výsledkem druhého zasahujícího policisty, místním šetřením ani vyšetřovacím pokusem, neboť skutkový stav měl za dostatečně prokázaný shromážděným důkazním materiálem, který rovněž podle žalovaného prokazoval vinu žalobce. Důvody, pro které žalovaný považoval za nadbytečné doplňovat dokazování v odvolacím řízení, jsou tedy zřejmé.
17. Kauzy sporného držení mobilního telefonu za jízdy motorovým vozidlem se objevují v judikatuře správních soudů nikoli ojediněle. Typicky zasahující policisté uvádějí, že řidič za jízdy telefonní přístroj či hovorové nebo jiné záznamové zařízení držel (popřípadě do něj i mluvil), zatímco řidič a případně posádka vozidla spáchání přestupku popírá. V takové situaci je dle judikatury správních soudů třeba řádně vyhodnotit věrohodnost a konzistentnost svědeckých výpovědí. Pro danou situaci se k otázce věrohodnosti zasahujícího policisty opakovaně vyslovila judikatura NSS, např. ve věcech sp. zn. 1 As 64/2008, 4 As 19/2007, 7 As 105/2010, 7 As 83/2010, 2 As 52/2011. Již v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, NSS soud konstatoval, že: *„K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“*
18. Krajský soud ovšem zdůrazňuje, že otázka věrohodnosti svědecké výpovědi policisty vypovídajícího o tom, že obviněný řidič držel za jízdy v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, vystupuje do popředí z důvodu, že *„Možnost připuštění svědecké výpovědi strážníka městské policie jako jediného důkazu o spáchání přestupku pak vyplývá z povahy daného přestupku. Držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle totiž patří mezi obtížně zachytitelné přestupky (taková jednání, které lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť pozorovatelné pouhým okem (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, a ze dne 2. 3. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70). U těchto obtížně zachytitelných přestupků je proto třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 as 102/2010 - 86), a tedy věrohodnost svědecké výpovědi strážníků, kterou mohou mj. snižovat především důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného nebo o narušení jeho nestrannosti způsobené např. způsobem jejich hodnocení a odměňování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63). Nedostatek nestrannosti strážníků může nasvědčovat také zbytečná a neobvyklé důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 83/2010 - 63). U obtížně pozorovatelných přestupků je pak nutné rovněž zhodnotit, zda měli strážníci ji vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018 - 37; pozn. soudu potvrzení doplněno zdejším soudem). Tedy zejména v situaci, kdy proti sobě stojí pouze protichůdné tvrzení

obviněného řidiče, případně posádky jeho vozidla, a svědecká výpověď policisty, popřípadě policistů tvořících hlídku, kteří vypovídají o přestupku, který pozorovali pouhým okem.

19. V projednávaném případě však bylo protiprávní jednání žalobce dostatečně prokázáno digitální fotodokumentací, konkrétně fotografiemi č. 6 a 7, ve spojení s oznámením přestupku a úředním záznamem, které jsou, jak zdůraznil žalovaný, policisty pořizovány bezprostředně po odhalení a projednání přestupkového jednání řidiče a které dokreslují policií pořízené záznamy přestupkového jednání. Barevná fotodokumentace v digitální podobě jednoznačně zachycuje řidiče, později ztotožněného jako žalobce, při jízdě motorovým vozidlem, kdy přes čelní sklo vozidla je zřetelně vidět, jak žalobce drží černý telefonní přístroj, s malým odleskem v místě, kde je obvykle umístěna kamera fotoaparátu, před pootevřenými ústy. Již tímto způsobem byl v posuzované věci přestupek prokázán bez rozumných pochybností. Soud v této souvislosti připomíná, že dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu platí, že *řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v roce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení*. Z tohoto pohledu není rozhodné, že žalobce nedrží telefonní přístroj v oblasti mezi uchem a ústy pro případ typického hovoru přes telefon.
20. Už proto není případný žalobcův odkaz na závěry rozsudku NSS ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86, dle kterých je věrohodnost policistů vysoká v případech, kdy hovorové zařízení přesně popíše např. typem, barvou, designem atd. Současně lze odkázat též na argumentaci správního orgánu na str. 5 a 6 prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán I. stupně zde jednak příhodně citoval judikaturu NSS (srov. zejména rozsudek ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27), dle které věrohodnost svědecké výpovědi nesnižuje to, že si nevybavil tvar a barvu telefonu, pokud dostatečně popsal, kde telefon řidič držel a poznal jej zhruba podle tvaru. Především pak správní orgán I. stupně zdůraznil, že v žalobcem označené věci k tomuto závěru NSS dospěl v situaci, kdy důkazy provedené ve správním řízení nestačily k prokázání předmětného přestupku. A zdůraznil, že na fotografiích č. 6 a 7 bylo zachyceno žalobcovo vozidlo, do něhož byl zřetelně vidět na osobu řidiče, který držel v pravé ruce před ústy hovorové zařízení.
21. Pokud jde o hodnocení věrohodnosti svědecké výpovědi policisty X, krajský soud se do značné míry ztotožnil se závěry správních orgánů. Ačkoli byla v odůvodnění rozhodnutí obou stupňů akcentována judikatura NSS, která dovozuje věrohodnost svědecké výpovědi policisty z jeho služební funkce a nezaujatosti k věci a účastníkům řízení, nebylo v souzené věci pouhé služební zařazení svědka jediným důvodem, pro který bylo z výpovědi vycházeno. Žalovaný přihlédl k tomu, že policista měl dostatečný výhled a časový prostor pro pozorování žalobcova vozidla, což dovozoval i z toho, že stihl pořídit průkaznou fotodokumentaci. Zabýval se i tím, že si svědek na určité skutečnosti spojené s žalobcovým případem nepamatoval, což i krajský soud považuje za logické s ohledem na množství přestupků, které policisté dopravního inspektorátu běžně řeší, i časový odstup cca čtyř měsíců, se kterým byl žalobcův přestupek projednáván v přestupkovém řízení. Podstatné je, že si policista případ vybavil, konzistentně popsal žalobcovo protiprávní jednání, uvedl, že přes čelní sklo viděl, jak žalobce při jízdě drží v pravé ruce hovorové zařízení a mluví do něho, vzpomněl si i na některé podrobnosti z provedení silniční kontroly, např. že žalobci sdělil, že za přestupek se odečítají dva body, že mu ukazoval fotku na malém displeji

fotoaparátu. Shodně s žalovaným má i krajský soud za běžné a věrohodnost svědecké výpovědi nevylučující, že si policista, který je k svědecké výpovědi předvolán, daný přestupkový případ připomene nahlédnutím do policejních záznamů o přestupku.

22. Krajský soud však nesouhlasí s tím, že by svědkova přítomnost v kanceláři úřední osoby před zahájením dalšího ústního projednání přestupku nemohla mít vliv na svědeckou výpověď či na její věrohodnost, jak bez bližšího zkoumání uvedl žalovaný. Lze odkázat na závěry rozsudku NSS ze dne 19. 4. 2006, č. j. 8 As 3/2006-91, že: *„Skutečnost, že svědci byli před výsledkem přítomni jednání, proto může zpochybnit věrohodnost jejich výpovědi, nemůže však vést ke zpochybnění soudního rozhodnutí jejich výslech vůbec provést.“*. Ačkoli právě uvedené vyslovil NSS ve vztahu k výpovědi svědků, kteří byli před provedením svědecké výpovědi přítomni jednání krajského soudu, lze tento závěr aplikovat obecně, tedy i na přítomnost svědka v kanceláři úřední osoby, kde je poté vedeno ústní jednání ve věci přestupku. V obecné rovině tedy lze připustit, že přítomnost policisty v kanceláři úřední osoby před jednáním mohla určitý vliv na obsah či věrohodnost jeho výpovědi mít.
23. V souzené věci je však třeba přihlídnout k tomu, že policista nebyl přítomen provedení dokazování, z ničeho neplyne, že by byl úřední osobou veden k podání svědecké výpovědi určitého obsahu. Současně z ničeho neplyne, že by měl policista k žalobci či projednávané věci takový vztah, který by zásadně věrohodnost jeho svědecké výpovědi zpochybňoval. Rovněž při silniční kontrole se policista nechoval takovým způsobem, který správními orgány citovaná judikatura spojuje se svědkovou zaujatostí, a tím i nevěrohodností podané svědecké výpovědi. I když oproti žalovanému hodnotí krajský soud věrohodnost svědecké výpovědi do jisté míry jako sníženou, neboť interakci mezi svědkem a správním orgánem I. stupně ohledně projednávaného případu nelze zcela vyloučit, nelze její obsah úplně přehlédnout. Napříště je namístě, aby správní orgán I. stupně s předvolanými svědky nevěšel do úředního styku mimo podání svědecké výpovědi.
24. Podstatné však je, že žalobcovo protiprávní jednání bylo dostatečně prokázáno spisovým materiálem shromážděným policií, tedy digitální verzí fotodokumentace, podepřenou i oznámením přestupku, s přihlédnutím k obsahu úředního záznamu o přestupku, který nelze zcela pominout. Žalobní námitku, že z provedeného dokazování nade vši pochybnost neplyne, že žalobce daný přestupek spáchal, krajský soud považuje za neopodstatněnou.

VI. Závěr a náklady řízení

25. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu jako nedůvodnou zamítl postupek podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s tímto postupem souhlasil a žalovaný ve stanovené lhůtě s takovým postupem nevyslovil nesouhlas.
26. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

27. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 2. listopad 2022

Mgr. Lucie Trejbalová, v. r.
samosoudkyně